

❖ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΩΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΦΥΛΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
«ΑΓΙΟΣ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ»

- Έδρα: Πατρῶν 12, Κολωνὸς Ἀθηνῶν

■ Πολυσήμαντος Ἐκδήλωσις γιὰ τὴν προαγωγή τοῦ Ὁρθοδόξου Συλλογικοῦ Ἐθελοντισμοῦ

Διάλεξις γιὰ τὰ Δικαιώματα τοῦ Ἀγεννήτου Παιδιοῦ ὑπὸ τῆς Πρεσβυτέρας Βαρβάρας Μεταλληνοῦ

ΜΕ ΤΗΝ ΧΑΡΙ τοῦ Φιλανθρώπου Θεοῦ μας καὶ τὴν προστασία τῆς Παναγίας μας Εὐαγγελίστριας, πραγματοποιήθηκε με ἐπιτυχία, ἡ ὁποία ὑπερέβη κάθε προσδοκία μας, ἡ προεξαγγελθεῖσα *Διάλεξις* τῆς σεβαστῆς καὶ ἀγαπητῆς Πρεσβυτέρας Βαρβάρας Μεταλληνοῦ, στὸ Πνευματικὸ Κέντρο μας «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» (Πατρῶν 12, Κολωνὸς Ἀθηνῶν), τὴν Κυριακὴ 14/27η Ἰανουαρίου 2008.

• **Ἡ ἐπιτυχὴς** αὐτὴ *Διάλεξις-Ἐκδήλωσις* εἶχε τεθῆ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς καὶ τὴν ἄμεσο εὐθύνη τοῦ Συλλόγου Ὁρθοδόξων Γυναικῶν «Ἁγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων», ἐπισήμου φορέως τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεώς μας, ὁ ὁποῖος δραστηριοποιεῖται με τὴν προεδρία τῆς εὐσεβοῦς πνευματικῆς θυγατρὸς μας ἐριτίμου κυρίας Εἰρήνης Ἀρχοντοῦλη/Φωτέλη.

* * *

ΤΗΝ ἐξαιρετικὴ Ὁμιλήτρια παρουσίασε στὸ πολυπληθέστατο ἀκροατήριο, τὰ δύο τρίτα τοῦ ὁποίου ἦσαν γυναῖκες καὶ μάλιστα νέες, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κύριος Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, με μία σύντομη προσλαλιὰ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ Διακονῶν Θεὸς καὶ ἡ Διακονία τοῦ Ἀδελφοῦ μας».

**Ὁ Διακονῶν Θεὸς
καὶ ἡ Διακονία τοῦ Ἀδελφοῦ μας**

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ μου· τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·

Ἀπόψε, τὴν στιγμή αὐτή, ἔχω τὴν ιδιαίτερη χαρά, ἀλλά καὶ τιμὴ, νὰ καλωσορίζω ἐκ μέρους τῆς πνευματικῆς μας οἰκογενείας τὴν πολυ-αγαπητὴ καὶ πολυ-σέβαστὴ μας Πρεσβυτέρα Βαρβάρα Μεταλληνοῦ.

Ἡ ἀγαθὴ φήμη της, ὡς Φιλολόγου, Θεολόγου, Διευθύντριας τοῦ Ἐνιαίου Ἀρσακείου Λυκείου Ψυχικοῦ, Προέδρου τοῦ «Συλλόγου Προστασίας Ἀγέννητου Παιδιοῦ» καὶ βεβαίως ὡς συζύγου τοῦ ἐπίσης πολυ-σέβαστου καὶ πολυ-τάλαντου παπα-Γιώργη Μεταλληνοῦ, ἔχει προπορευθῆ.

Ἔτσι, τὴν ὑποδεχόμεθα ἀπόψε ὡς πρόσωπο οἰκεῖο, ὡς ἀγαπητὴ ἐν Χριστῷ ἀδελφὴ μας· καὶ ἀκόμη περισσότερο, ὡς πνευματικὴ, ὠριμη καὶ πεπειραμένη Μητέρα, τῆς ὁποίας ὁ λόγος θὰ εἶναι γιὰ μᾶς *Παρακαταθήκη*.

* * *

Ὁ Σύλλογός μας, «Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων» ἰδρύθηκε τὸ 2004 μὲ τὴν εὐλογία καὶ καθοδήγησι τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου καὶ Γέροντός μας κυρίου Κυπριανοῦ, γιὰ τὴν προαγωγή τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας.

Ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς νέας μου ἐκκλησιαστικῆς Διακονίας, ἐπικαλέσθηκα τὴν εὐχὴ τοῦ πολυσεβάστου Γέροντός μου καὶ τὴν προστασία τῆς Θεομήτορος, γιὰ νὰ ἐνεργοποιήσω ἓνα νεανικό μου ὄραμα: τὸν Ὁρθόδοξο Συλλογικὸ Ἐθελοντισμό· αὐτὸ ἦταν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι Χρέος καὶ Ὅραμα Ζωῆς.

Με *Θυσιαστικὴ Διάθεσι*, ὀφείλουμε ἐμεῖς, ὅσοι ἔχουμε ἐλεηθῆ νὰ γνωρίσουμε τὴν Ἐνσαρκωμένη Ἀγάπη καὶ Ἐλπίδα καὶ Ζωή, νὰ ἀναρριπίζουμε συνεχῶς, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀδελφοῦ μας, τὴν φλόγα τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἐλπίδος, τῆς Ζωῆς.

Ἡ συγκλονιστικὴ εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος εἶναι γονατισμένος καὶ πλένει τὰ πόδια τῶν Μαθητῶν Του, ἡ ἄβυσσος αὐτῆ τῆς ταπεινώσεως τοῦ Διακονούντος Θεοῦ, θὰ πρέπει νὰ μᾶς διατηρῆ ἄγρυπνους καὶ ἐνθουσιώδεις, ἐν ταπεινώσει καὶ συντριβῇ, στὴν Διακονία τοῦ Ἀδελφοῦ μας.

Ἡ συλλογικότης αὐτῆς τῆς Διακονίας ἔχει θεολογικὴ θεμελίωση καὶ ἐκφράζεται ἄριστα στὴν *Εὐχὴ τῆς Ἀναφορᾶς*: ὁ Λειτουργός, ἐνώπιον τῶν ἤδη ἁγιασθέντων Δώρων, μαζί μὲ ὅλη τὴν Ἐκκλησία, τὴν ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς, προσεύχεται ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ : *«Μνήσθητι, Κύριε... χηρῶν πρόστηθι· ὀρφανῶν ὑπεράσπισον· αἰχμαλώτους ῥύσαι· νοσοῦντας ἴασαι· τῶν ἐν βήμασι, καὶ μετάλλοις, καὶ ἐξορίαῖς, καὶ πικραῖς δουλείαις, καὶ πάσῃ θλίψει καὶ ἀνάγκῃ καὶ περιστάσει ὄντων, μνημόνευσσον, ὁ Θεός, καὶ πάντων τῶν δεομένων τῆς μεγάλης Σου εὐσπλαγχνίας...»*.

* * *

Τὴν πραγμάτωσι, σὲ ἄμεσα πρακτικὸ καὶ συλλογικὸ ἐπίπεδο, τῆς προσευχητικῆς-λειτουργικῆς φροντίδος γιὰ ὅλους τοὺς ἐν θλίψει καὶ ἀνάγκῃ Ἀδελφούς μας, διακονεῖ καὶ ὁ Σύλλογός μας «Ἅγιος Φιλάρετος».

Στὸ Καταστατικὸ του, ὁ Σύλλογός μας προβλέπει ὡς ἓνα ἐκ τῶν πολλῶν *Σκοπῶν* του, «τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἐνίσχυση καὶ συμπαράσταση στὸ ἔργο Σωματείων καὶ ἄλλων Ὄργανισμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν παρεμφερεῖς σκοποὺς» (*Ἄρθρο 3, §3ς*).

Ἐν τῷ προσώπῳ τῆς σεβαστῆς μας Πρεσβυτέρας Βαρβάρας Μεταλληνοῦ, ὑποδεχόμεθα ἀπόψε κατ' οὐσίαν τὸν «Σύλλογο Προστασίας Ἀγέννητου Παιδιοῦ»

καὶ ἐπισημοποιούμε -ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ αὐτὴ ἡ θεώρησις- τὴν *Ἀδελφοποίησι τῶν Συλλόγων μας*.

Μὲ αἰσθήματα πράγματι ἱερὰ καὶ μὲ εὐχῆς ἐγκάρδιες γιὰ νὰ καρποφορήσῃ ἐν Χριστῷ πλουσίως ἡ *Ἀδελφοποίησις* αὐτῆ, παρακαλῶ τὴν σεβαστὴ μας Πρεσβυτέρα νὰ προσέλθῃ στὸ Βῆμα, γιὰ νὰ μᾶς ἀναπτύξῃ τὸ πολὺ ἐνδιαφέρον θέμα τῆς γιὰ «*Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ καὶ τὴν μητρικὴ ἀγάπη*».

Εὐχαριστῶ!

***

• **Ὁ Θεοφιλ. Ὁρεῶν** μετέφερε στὴν εὐλογημένη αὐτὴ *Σύναξι* τὴν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κυρίου Κυπριανοῦ καλωσώρισε τὴν Φιλόλογο, Θεολόγο, Διευθύντρια τοῦ Ἐνιαίου Ἀρσακείου Λυκείου Ψυχικοῦ καὶ Πρόεδρο τοῦ «Συλλόγου Προστασίας Ἀγέννητου Παιδιοῦ» Πρεσβυτέρα Βαρβάρα Γ. Μεταλληνοῦ ἀνεφέρθη στὸ ὄραμα τοῦ *Ὁρθοδόξου Συλλογικοῦ Ἐθελοντισμοῦ* (θεολογικῆ-λειτουργικῆ τεκμηρίωσι) ὑπενθύμισε ὅτι ὁ Σύλλογός μας τοῦ «Ἁγίου Φιλαρέτου», βάσει τοῦ *Καταστατικοῦ* του, ἐπιδιώκει τὴν ἐνίσχυσι ἄλλων παρεμφερῶν Συλλόγων καὶ τὴν συμπαράστασι στὸ ἔργο τους, στὴν προοπτικὴ δὲ αὐτῆ ἐπισημοποιεῖται σήμερα ἡ *Ἀδελφοποίησις*, τρόπον τινά, τῶν δύο Συλλόγων, «Ἅγιος Φιλάρετος» καὶ «Προστασίας Ἀγέννητου Παιδιοῦ».

***

Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Πρεσβυτέρα Β.Γ.Μ. ἀνέπτυξε τὸ θέμα τῆς, μὲ τίτλο: «*Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ καὶ ἡ μητρικὴ ἀγάπη*».

Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ καὶ ἡ μητρικὴ ἀγάπη

ΠΟΛΥ λίγα χρόνια μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τότε, ποὺ οἱ Λαοί, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν στὰ Ἠνωμένα Ἔθνη, ἔσκυψαν μὲ ἀνησυχία καὶ ἐνδιαφέρον,

για να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα των παιδιών, τα οποία ιδιαιτέρως, μετά την λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, βρέθηκαν σε αθλιότερες συνθήκες διαβίωσης. Ψήφισε λοιπόν ο ΟΗΕ, το 1959 την Διακήρυξη για τα Δικαιώματα του Παιδιού, ή δε σχετική Σύμβαση υπογράφηκε το 1990. Έχει μάλιστα καθιερωθεί από τον ίδιο Όργανισ-

μό και ως Παγκόσμια Ήμέρα του Παιδιού ή 11η Δεκεμβρίου. Μέσα από αυτήν την Σύμβαση, όπως και από άλλες παγκόσμιες Διακηρύξεις, στον όρο «παιδί» περιλαμβάνεται και το έμβρυο, αφού στις ευεργετικές ενέργειες και προστατευτικές πρακτικές για το παιδί περιλαμβάνεται και η έμβρυακή ηλικία.

Έτσι στην 4η Αρχή της Διακηρύξεως των Δικαιωμάτων του Παιδιού τονίζεται, ότι στην «φροντίδα και προστασία», πού θα παρέχεται στο παιδί και στη μητέρα, «περιλαμβάνεται και η ικανοποιητική προγεννητική και μεταγεννητική μέριμνα». Στην δέ 8η Αρχή διακηρύσσεται, ότι «το παιδί θά είναι σε κάθε περίπτωση από τους πρώτους, πού θα απολαμβάνουν προστασία και περίθαλψη».

Επίσης μερικές από τις αξίες και τις πρακτικές, πού συνιστούν τον Πολιτισμό της Ειρήνης, σύμφωνα με την Διακήρυξη 2000 της Ουνέσκο, είναι οι εξής:

1: «Ο σεβασμός κάθε μορφής ζωής. Σεβασμός των δικαιωμάτων και της αξιοπρέπειας του κάθε ανθρώπου».

2: «Η μη βία. Απόρριψη της βίας σε όλες τις μορφές της και η επίτευξη δικαιοσύνης με την πειθώ και την κατανόηση».

Στην άμβλωση όμως δεν ασκείται βία στο πιο ανυπεράσπιστο ανθρώπινο πλάσμα και δεν στραγγαλίζεται το πλέον ιερό και ύψιστο ανθρώπινο δικαίωμα, το δικαίωμα στη ζωή;

Αλλά και η 4η Διεθνής Σύνοδος του ΟΗΕ για τις Γυναίκες (1995) με την Διακήρυξη του Πεκίνου και το σχέδιο δράσεως, πού υπεγράφη από 180 Κράτη, προτείνει στρατηγικά μέτρα σε 12 τομείς-κλειδιά. Έτσι στον 4ο τομέα-κλειδί γράφεται: «Αντιμετώπιση και εξάλειψη κάθε είδους βίας κατά των γυναικών και κοριτσιών», ενώ στον 12ο υποστηρίζεται η «νομική προστασία των κοριτσιών από την έμβρυακή ηλικία μέχρι την πλήρη ενηλικίωσή τους και κατάργηση έπιβλαβών πρακτικών εις βάρος τους». Και σ' αυτή την Διακήρυξη όμολογείται η αναγνώριση και προστασία της πρώτης ανθρώπινης φάσης ζωής, δηλαδή της έμβρυακής.

Το Δίκαιο επίσης της πατρίδας μας, όπως και άλλων Χωρών, ανα-

γνωρίζει την προσωπικότητα τοῦ ἐμβρύου καὶ τὸ καθιστᾶ ὑποκείμενο καὶ φορέα ἀστικῶν δικαιωμάτων. Π.χ. κατὰ τὸν Ἀστικὸ Κώδικα (ἄρθρο 1711) τὸ συλληφθὲν ἔμβρυο, ἐὰν γεννηθεῖ ζωντανό, μπορεῖ νὰ κληρονομήσει. Ἀκόμη μὲ τὸ ἄρθρο 1594 τοῦ ἴδιου Κώδικα, τὸ ὁποῖο ὅμως γιὰ λόγους εὐνόητους καταργήθηκε, ἀναγνώριζε προστατί τοῦ ἐμβρύου, τὸν λεγόμενο Ἐμβρυωρό, ὁ ὁποῖος ἔπαιρνε μέτρα ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τοῦ κυοφορουμένου.

* * *

Τί εἶναι ὅμως τὸ ἔμβρυο; Ἡ ἐπιστήμη τῆς Ἐμβρυολογίας μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα ἀμέσως μετὰ τὸν «χορὸ τῆς ζωῆς» νὰ μὴ θεωρήσουμε τὸ γονιμοποιημένο ὠάριο καὶ τὸ ἀσχημάτιστο ἀκόμη ἔμβρυο Ἄνθρωπο; Ἀσφαλῶς ὄχι! Πόσο μᾶλλον πού ἤδη μὲ τὸν δεῦτερο μῆνα τῆς κύησης ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ ἐμβρύου ἔχουν σχηματισθεῖ, σταματᾶ ἡ «ὄργανογένεση» καὶ ἀπλῶς συνεχίζεται ἡ αὐξησὴ του. Ἔτσι ἡ ἐμβρυακὴ ἡλικία, ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς σύλληψης, ἀποτελεῖ τὴν πρώτη καὶ πιὸ δυναμικὴ φάση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ μάλιστα, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων στοιχείων, ἀπ' τὴ στιγμή τῆς σύλληψης, ἔχει ἤδη παραλάβει ὅ,τι συνιστᾶ αὐτὸ πού λέμε κληρονομικότητα. Γι' αὐτὸ ἡ Νομικὴ Ἐπιστήμη ἀναγνώριζει δικαιώματα καὶ παίρνει μέτρα ὑπὲρ τοῦ κυοφορουμένου, ἡ Ἰατρικὴ ἐπίσης Ἐπιστήμη ὄλο καὶ πλουτίζει τὶς δυνατότητές της γιὰ θεραπευτικὰ παρεμβάσεις στὸ κυοφορούμενο, ἐνῶ ἡ Ὁρθοδοξία διακηρύσσει αἰῶνες πρὶν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑφίσταται ὡς «εἰκόνα Θεοῦ» ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς σύλληψης, «ἐξ ἄκρας συλλήψεως».

Γράφει κάπου ὅμως ὁ Τζώρτζ Ὀργουελ, ὅτι «ἡ πολιτικὴ γλῶσσα ἔχει σχεδιαστεῖ γιὰ νὰ κάνει τὰ ψέμματα νὰ μοιάζουν μὲ ἀλήθεια καὶ τὸ ἔγκλημα νὰ παρουσιάζεται ἄξιο σεβασμοῦ. Καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ ἔγκλημα νὰ παρουσιάζεται ἄξιο σεβασμοῦ». Καὶ ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων τούτων τοῦ Ὀργουελ, διαπιστώνεται περίτρανα στὴν πρακτικὴ, πού ἐφαρμόζουν οἱ «ἰσχυροὶ τῆς γῆς», ὡς πρὸς τὰ δικαιώματα τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ. Γιατὶ ἐνῶ ἀναγνώριζεται τὸ ἔμβρυο ὡς πρόσωπο μὲ δικαιώματα, ὡς αὐταξία, ἐν τούτοις ψηφίζονται νόμοι, μὲ τοὺς ὁποῖους καταπατεῖται τὸ πλεόν ὕψιστο καὶ ἱερὸ δικαίωμα τοῦ ἐμβρύου, τὸ δικαίωμα στὴ ζωὴ. Ἔτσι οἱ περισσότερες χῶρες ὄχι μόνο δὲν ἐπιδεικνύουν «ἰκανοποιητικὴ προγεννητικὴ μέριμνα», σύμφωνα μὲ τὴν διακήρυξη τοῦ ΟΗΕ, δὲν σέβονται τὴν ἐμβρυακὴ μορφὴ ζωῆς καὶ δὲν σταματοῦν τὴν ἄσκησιν βίας, σύμφωνα μὲ τὴν Διακήρυξη τῆς Οὐνέσκο, γιὰ χιλιάδες παιδιά, ἀλλὰ ἀντίθετα, μέσω τῆς ἀπόλυτης ἐλευθερίας, τῶν ἐπιδοτούμενων μάλιστα ἀμβλώσεων, καταπατοῦν ἀπόλυτα τὰ δικαιώματα τοῦ πιὸ ἀνυπεράσπιστου ἀνθρώπου, τοῦ ἐμβρύου.

Μέσα λοιπὸν ἀπὸ τὴν ὠραιολογία τοῦ πολιτικοῦ-φαρισαϊκοῦ λόγου, ἀποκαλύπτεται ἡ πνευματικὴ καὶ ἁγιοπνευματικὴ γυμνότητα ὄλων ἐκείνων τῶν ἰσχυρῶν, πού γιὰ ποικίλες σκοπιμότητες, νομοθετοῦν γιὰ

τὴν θανάτωση ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, πρὶν ἀκόμη ἀντικρύσουν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἐνῶ δὲν διαθέτουν οὔτε χρόνο, οὔτε χρήματα γιὰ τὴν ἐνημέρωση.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν θανατηφόρα πρακτικὴ δὲν ἔμεινε ἔξω καὶ ἡ Πατρίδα μας. Γιὰ λόγους καθαρὰ ψηφοθηρικούς, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν μιὰ μικρὴ μερίδα ἀνθρώπων, κυρίως γυναικῶν, παρὰ τὶς πολλὰς ἀντιδράσεις, στὶς 3 Ἰουλίου 1986, νομιμοποίησαν ἀπόλυτα τὶς ἀμβλώσεις, συμπληρώνοντας τὴν προϋπάρχουσα νομοθεσία, ποὺ ἐπέτρεπε τὴν ἀμβλωση γιὰ λόγους α) ἰατρικούς, β) εὐγονικῆς, γ) ἠθικῆς (αἰμομιξίας, βιασμοῦ), δ) ψυχολογικούς. Μόνο δηλ. τὴν οικονομικοκοινωνικὴ πλευρὰ δὲν κάλυπτε. Ἔτσι στὴ «χώρα τῶν γερόντων», τὴν πατρίδα μας, χιλιάδες ἑλληνόπουλα σκοτώνονται κάθε χρόνο μέσω τῆς ἀμβλωσης. Ὁ νόμος 1609/86, ὅπως εἶναι φυσικὸ ἀμβλύνει ἀκόμη περισσότερο τὶς ἐλαστικὲς μας συνειδήσεις. Ἡ ἔλλειψη δὲ τῆς ἀντικειμενικῆς-ἐπιστημονικῆς ἐνημέρωσης, ὁδηγεῖ στὴν ἡμιμάθεια, ποὺ ἀποδεικνύεται ὁ χειρότερος σύμβουλος γιὰ ἀποφάσεις τόσο σημαντικὲς, ἀλλὰ καὶ τὸ «καλύτερο ἄλλοθι» στὴν ἐγωπάθεια καὶ τὸν ἀτομισμὸ μας.

Ὁ νόμος 1609/86 τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἀναφέρει μὲ γλώσσα ἀπόλυτα ὠραιοποιημένη-φαρισαϊκῆ, τὰ ἐξῆς: «Τεχνητὴ διακοπὴ τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προστασία τῆς ὑγείας τῆς γυναίκας...», ἡ ὁποία ἀπολύτως νόμιμα μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ μέσα στὶς πρῶτες δώδεκα ἑβδομάδες τῆς κύησης. Ἀπὸ τὸν τίτλο ἤδη ὁ νόμος αὐτός, ἀρνούμενος κάθε δικαίωμα στὸ ἔμβρυο, καὶ μάλιστα σ' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ του, τὸ πολυτιμότερο δηλαδή ἀγαθὸ του, ἀναφέρεται καὶ προστατεύει μὲ τέλεια μονομέρεια, τὴν δῆθεν ὑγεία τῆς μητέρας. Εἶναι ὅμως ἐπιστημονικὰ ἐξακριβωμένο, ὅτι ἡ ἀμβλωση ἐξασφαλίζει τὴν ὑγεία τῆς γυναίκας; Οἱ μὴ στρατευμένοι εἰδικοὶ ἐπιστήμονες-γυναικολόγοι, μαιευτῆρες, ψυχίατροι, ψυχολόγοι κ.ἄ., δὲν μᾶς διαβεβαιώνουν γιὰ κάτι τέτοιο. Ἀντίθετα ἢ ἴδια ἢ ἀμβλωση περιέχει σημαντικότερο ποσοστὸ κινδύνου, ἐνῶ μακροπρόθεσμα πολλὰ σωματικά, ὅπως ἡ στειρότητα, καὶ ψυχολογικά προβλήματα ἀναδύονται στὴ γυναίκα μετὰ ἀπὸ μιὰ ἀμβλωση. Ἦδη ἐπιστημονικὰ ἐρευνᾶται καὶ διαπιστώνεται τὸ «μετεκτροπικὸ σύνδρομο».

Ἄλλ' ἢ φαρισαϊκὴ γλώσσα προσφέροντας τὴν μισὴ ἀλήθεια, χρησιμοποιεῖ καὶ ἄλλη, κατ' εὐφημισμὸ, ἔκφραση: «διακοπὴ τῆς κύησης». Ἡ λέξις «διακοπὴ» ὅμως λειτουργεῖ ἐλπιδοφόρα, γιὰτὶ περιμένει κανεὶς τὴν ἐπαναλειτουργία, αὐτοῦ, ποὺ διακόπηκε, ὅπως π.χ. ἡ διακοπὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἢ τοῦ νεροῦ. Ἡ ἀμβλωση ὅμως εἶναι τελεσίδικη καταστροφὴ τοῦ πιὸ ἀνυπεράσπιστου ἀνθρώπινου πλάσματος, τοῦ ὁποίου δὲν ἀκούγεται οὔτε τὸ κλάμα του, γιὰ νὰ ἐμποδίσει τὶς ἐναντίον του θανατηφόρες ἐνέργειες.

Μὲ ποιά λογικὴ λοιπόν, ὁ νομοθέτης κάνει μιὰ τέτοια μονομερῆ

διάκριση μεταξύ τῶν δύο προσώπων, τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ καὶ τῆς γυναίκας, ὥστε ἡ δῆθεν κινδυνεύουσα υγεία τῆς μιᾶς –τῆς γυναίκας– νὰ περιφρουρεῖται μὲ τὴν ἐξαφάνιση τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου, τοῦ ἐμβρύου δηλαδή; Ἔτσι ἀντὶ νὰ ἐνισχύεται ἠθικὰ καὶ ὑλικά ἡ ἐλληνικὴ οἰκογένεια γιὰ νὰ φέρει καὶ διατηρήσει τὴν ζωὴ, τὰ παιδιά, ἐπίσημα τὸ ἴδιο τὸ Κράτος, πληρώνει γιὰ νὰ ἐπέλθει ὁ θάνατος στὸ παιδί καὶ νὰ «τραυματιστεῖ» ψυχικὰ καὶ σωματικὰ ἡ ἴδια ἡ γυναίκα.

Φυσικὰ ὁ ἀνθρώπινος-πολιτειακὸς νόμος δίνει τὴν ἐλευθερία τῆς ἀμβλώσης, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποχρεώνει, θὰ μπορούσε νὰ ἀντιτάξει κάποιος. Λόγω ὅμως τῆς ἔλλειψης πληροφόρησης, ἀλλὰ καὶ τῆς πίστεως πολλῶν, ὅτι ὁ πολιτειακὸς νόμος περιέχει τὸ ὀρθὸ καὶ ἀληθινὸ, ἐπαναπαυόμενοι οἱ πολλοὶ τὸν ἀκολουθοῦν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀμβλυνση τῶν συνειδήσεων, μπροστὰ στὴ βίαιη ἀφαίρεση τῆς ζωῆς τοῦ πλέον ἀνυπεράσπιστου καὶ φυσιολογικὰ τοῦ πλέον ἀγαπημένου προσώπου, ποὺ θᾶπρεπε νὰ εἶναι τὸ ἔμβρυο.

Κάθε ὑπεύθυνος ἄνθρωπος ὅμως, καὶ ἰδιαίτερα κάθε χριστιανός, γνωρίζει, ὅτι στὸν ἀνθρώπινο νόμο, παρεισφρῦει ἡ σκοπιμότητα, ἀδυναμία καὶ προσωρινότητα, γι' αὐτὸ καὶ ἀντιτάσσει τὸν θεῖο νόμο, σύμφωνα καὶ μὲ τὴν ἀξιωματικὴ θεολογικὴ ἀρχή: «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις». Γι' αὐτὸ διακηρύσσει, ὅτι τὸ ἔμβρυο εἶναι ἄνθρωπος «ἐξ ἄκρας συλλήψεως», καὶ στὴν πολιτικὴ-φαρισσαϊκὴ γλῶσσα, ποὺ κατορθώνει, κατὰ τὸν G. Orwell, «τὸ ψέμμα νὰ μοιάζει μὲ ἀλήθεια καὶ τὸ ἔγκλημα νὰ παρουσιάζεται ἄξιο σεβασμοῦ», ἀντιπαραθέτει τὴ γλῶσσα τῆς ἀλήθειας, ὥστε νὰ μὴ παρασύρεται ὁ κόσμος. Αὐτὸ βέβαια γίνεται ἀπὸ ἀγάπη καὶ μόνο, γιὰτὶ ἡ ἀλήθεια δὲν δημιουργεῖ ἐνοχές, ἀλλὰ ἀπελευθερώνει πραγματικά: «γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰω. 8,32).

* * *

Ἄλλ' ἐδῶ ὡς ἀντίδοτο στὶς σχιζοφρενικὲς νομοθετικὲς ἀποφάσεις καὶ στὶς διχασμένους ἀνθρώπινους πρακτικὲς, ποὺ καταστρέφουν τὴν ΖΩΗ σὲ ἐπίπεδο προσωπικό, κοινωνικό καὶ ἐθνικό–ὁ μέγας ἐχθρὸς καὶ κίνδυνος τῆς πατρίδας μας δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ ὑπογεννητικότητά της–ὀφείλουν οἱ διάφοροι φορεῖς, ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ οἱ συνειδητοποιημένοι Πολιτικοί, κατ' ἀρχὰς νὰ ἀγωνιστοῦν γιὰ τὴν κατάργηση τοῦ νόμου 1609/86, νὰ προβάλλονται τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα καὶ ἡ πρόοδος τῆς Ἐμβρυολογίας, καὶ προπάντων νὰ ἐνισχύεται ἠθικὰ καὶ ὑλικά ἡ φιλοτεκνία, τονώνοντας τὸ πατρικὸ καὶ ἰδιαίτερα τὸ μητρικὸ αἶσθημα.

Ἡ Μητρότητα, ὅπως καὶ ἡ πατρότητα, εἶναι θεϊκὸ δῶρο πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ οἱ σύζυγοι καλοῦνται νὰ συνεχίσουν τὸ δημιουργικὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ καὶ γινόμενοι συνδημιουργοὶ νὰ χαρίσουν τὸ ὑψηλότερο δῶρο, τὴ ζωὴ καὶ σὲ ἄλλους ἀνθρώπους. Ἡ μητέρα μάλιστα περισ-

σότερο ἀπὸ τὸν πατέρα, νοιώθει αὐτὴ τὴν δυναμικὴ σύμπραξί της στὴ δημιουργία καὶ συνέχιση τῆς ζωῆς. Αἰσθάνεται, ὅτι τὸ νὰ εἶναι μητέρα δὲν εἶναι προσωπικὴ της ὑπόθεση, ἀλλὰ γίνεται ἡ ἐλπίδα τῆς ἀνθρωπότητας. Γιατὶ ἡ Μάνα φιλοξενεῖ στὰ σπλάχνα της τὸ ἔμβρυο καὶ τοῦ μεταδίδει τὴ ζωὴ. Ἡ μητέρα εἶναι ἡ ζεστασιά, ἡ μητέρα εἶναι ἡ τροφή, ἡ μητέρα εἶναι ἡ εὐχάριστη κατάσταση τῆς ἱκανοποίησης τῶν ἀναγκῶν καὶ τῆς ἀσφάλειάς του. Φυσικὰ ἡ μητρικὴ ἀγάπη εἶναι ἓνα δύσκολο καθῆκον, γιατί ἀπαιτεῖ ἀνιδιοτέλεια καὶ ἱκανότητα νὰ δίνεις τὸ πᾶν καὶ νὰ μὴ θέλεις τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὴν εὐτυχία τοῦ ἀγαπημένου. Ἡ μητρικὴ ἀγάπη εἶναι μία χωρὶς ὄρους ἐπιβεβαίωση τοῦ παιδιοῦ καὶ τῶν ἀναγκῶν του, γιὰ τὶς ὁποῖες εἶναι ἔτοιμη νὰ προσφέρει τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὴ ζωὴ της.

Οἱ ἀνάγκες τοῦ παιδιοῦ ἀρχίζουν τουλάχιστον ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς σύλληψης. Καὶ παρ' ὅτι ἔχουν ἐπέλθει σημαντικότερες κοινωνικὲς ἀλλαγές καὶ οἱ οικογενειακὲς συνθήκες καὶ συνήθειες ἔχουν ὑποστῆ ἀλλοιώσεις, ἐν τούτοις γονεῖς παραμένουν ὁ πῶς σίγουρος προμαχῶνας γιὰ μιὰ ὁμαλὴ ἀνάπτυξη τοῦ παιδιοῦ ἤδη ἀπὸ τὴν ἐμβρυακὴ ἡλικία. Πάνω ἀπ' ὅλα τὸ ἀγέννητο παιδί χρειάζεται τὴ μητρικὴ ἀγάπη, πὺ σημαίνει ὅτι ἤδη ἀπὸ τὴν ἐγκυμοσύνη ἀρχίζουν οἱ θυσίες της καὶ ἡ προσφορὰ τῆς ἀπεριόριστης στοργῆς της. Ἐπὶ ἐννέα μῆνες τὸ ἔμβρυο θὰ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἐκείνη, γιατί ἀπὸ τὴ μητέρα του ἀναπνέει ἀπ' αὐτὴν τρέφεται, οἱ πνευματικὲς της δυνάμεις καὶ ἡ ψυχικὴ της κατάσταση τὸ ἐπηρεάζουν. Κάθε ἐντύπωση τῆς μητέρας δὲν ἔχει ἐπίδραση μόνον σ' αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ στὸ παιδί. Ἡ εὐχαρίστησή της εἶναι καὶ δική του, ὅπως καὶ ὁ πόνος της εἶναι καὶ δικός του. Εὐχάριστα βιβλία, ἐπομένως, ἀπαλὴ μουσικὴ, εὐφορία ψυχικὴ, χαρούμενες στιγμές, προσευχητικὴ διάθεση ἀντανακλοῦν θετικὰ στὸ ἔμβρυο. Ὅλες οἱ ψυχικὲς καὶ ἐγκεφαλικὲς μεταβολές της καὶ κάθε οὐσία, πὺ χρησιμοποιοεῖ, ἐπηρεάζουν θετικὰ ἢ ἀρνητικὰ τὸ κυοφορούμενο παιδί.

Γνωρίζοντας όλα αυτά ή γνήσια μητρική αγάπη θα αρνηθεί τα θεωρούμενα ως δικαιώματα της σύγχρονης γυναίκας, δικαιώματα καθαρώς ατομοκρατικά, όπως ή ήδονική απόλαυση και ή απόρριψη κάθε ευθύνης. Γι' αυτό και δεν θυσιάζει την ανθρωπιά και την αγάπη στον ατομισμό και την φιλαυτία και δεν παρασύρεται να αφαιρέσει τη ζωή του παιδιού της. Η γνήσια μάνα δεν θα παρασυρθεί από συνθήματα του τύπου: «σώμά μου είναι τὸ κάνω ὅ,τι θέλω», οὔτε ὅτι «οἱ γυναῖκες δεν θα άνεχθούν τὸν περιορισμὸ τῶν δικαιωμάτων τους». Γιατὶ γνωρίζει, ὅτι τὸ ἔμβρυο δεν εἶναι σώμά της, καὶ μάλιστα ἀρρωστημένο γιὰ νὰ τὸ ἀπορρίψει, καὶ δεύτερο, ὅτι διεκδικώντας τὰ ατομοκρατικά της δικαιώματα στραγγαλίζει τὸ ἀναφαίρετο δικαίωμα τοῦ ἴδιου της τοῦ παιδιού νὰ ρθει στὴν ζωὴ. Ἄλλωστε τὸ νὰ γίνεις ἢ νὰ εἶσαι μητέρα δεν εἶναι προσωπικὴ ὑπόθεση, ἀλλὰ κοινωνικὴ, ἔθνικὴ, πανανθρώπινη.

* * *

Οἱ καιροὶ μᾶς προσκαλοῦν καὶ προκαλοῦν νὰ ὑπηρετήσουμε τὸ μυστήριο τῆς ζωῆς ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς σύλληψης. Ἡ Μητρότητα εἶναι θεῖο δῶρο, πὸ ἀληθινὰ καταξιώνει τὴν γυναῖκα καὶ εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴ γυναικεῖα φύση. Οἱ σειρήνες τοῦ εὐδαιμονισμοῦ καὶ ατομισμού καλοῦν τὴ γυναῖκα νὰ ἀρνηθεῖ τὴν κύρια ἀποστολὴ της, τὴ Μητρότητα. Διάφορα φεμινιστικὰ κινήματα τὴν καλοῦν «νὰ πεί ναι στὴν παραγωγὴ, ὄχι στὴν ἀναπαραγωγὴ». Ὅλοι ἐμεῖς ἄς βοηθήσουμε τὴ Γυναῖκα νὰ ὑπηρετήσει τὴ Μητρότητα, καὶ ἡ εὐκαιρία, πὸ ἐσεῖς δώσατε, τονώνει τὴ νέα γυναῖκα, ὥστε νὰ ἐπιθυμεῖ νὰ βιώνει τὴ Μητρότητα, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς συγχαίρω καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

* * *

Ἡ Ὁμιλία, μὲ τεκμηρίωσι ἐπιστημονικὴ, μὲ ἕναν δυναμισμό ἤρεμο καὶ γλυκὺ, ἐπεσήμανε τὴν ὑποκρισία/φαρισσαϊσμὸ -σὲ ἐπίπεδο ἐπισήμων Διεθνῶν Διακηρύξεων καὶ Κρατικῆς Νομοθεσίας- ἔναντι τοῦ ἀγεννήτου παιδιού, τοῦ ἐμβρύου καὶ τὴν τραγικὴ πραγματικότητα τῶν ἐκτρώσεων ἀνεφέρθη στὴν «μητρότητα, ὅπως καὶ τὴν πατρότητα, ὡς θεῖκὸ δῶρο πρὸς τὸν ἄνθρωπο», τὸ ὁποῖο «ἀληθινὰ καταξιώνει τὴν γυναῖκα» καὶ κατέκλεισε μὲ τὴν προτροπὴ «ὄλοι ἐμεῖς ἄς βοηθήσουμε τὴν Γυναῖκα νὰ ὑπηρετήσει τὴν Μητρότητα».

• **Σημειώτέον**, ὅτι τὸ δημοσιευόμενο κείμενο τῆς Προεδυτέρας Β.Γ.Μ. ἀποτελεῖ μόνον τὸν πυρῆνα τῆς ἐκτενοῦς Ὁμιλίας της, ἡ ὁποία ἔθιξε πλῆθος ὁλόκληρο συναφῶν θεμάτων, ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων συνεκλόνησε ἰδιαίτερα τὸ ἀκροατήριο: **Ἡ Ἑλλάδα μας εἶναι ἡ πρώτη χώρα μὲ τὶς περισσότερες ἐκτρώσεις στὴν Εὐρώπη καὶ ἡ τρίτη σὲ ὅλο τὸν κόσμο!...**

Μετὰ τὴν Ὁμιλία ἐπακολούθησε ἐποικοδομητικὸς διάλογος, κατὰ τὸν ὁποῖο ἡ Προεδυτέρα Β.Γ.Μ. ἀπῆντησε στὶς διάφορες ἀπορίες τοῦ

ἀκροατηρίου, ὁ δὲ εὐσεβὴς Ἴατρος καὶ πνευματικὸς μάς τέκνο κύριος Λουκάς Πάλλης κατέθεσε συγκλονιστικὲς μαρτυρίες-ἐμπειρίες ἀπὸ τὴν θητεία του, ὡς Χειρουργοῦ, γιὰ τὸ θέμα τῆς σχέσεως κήσεως καὶ καρκίνου μαστοῦ γυναικῶν.

Ἐν κατακλειδί, ὁ μὲν Θεοφιλ. Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸς

προσέφερε στὴν Πρεσβυτέρα -μαζὶ μὲ τὶς εὐχαριστίες ὄλων- μία θαυμάσια Εἰκόνα τῆς **Βρεφο-γλυκοφιλούσης Θεοτόκου**, ἔργο τοῦ Ἁγιογραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἡ ὁποία εἶχε ἀγιογραφηθῆ μὲ τὴν εὐχὴ καὶ προσδοκία νὰ βοηθήσῃ (ἢ συγκεκριμένη Ἱερὰ Εἰκόνα) τὶς μέλλουσες μητέρες νὰ ἀγαπήσουν τὰ κνοφορούμενα βρέφη τους. Ὁ δὲ «Ἅγιος Φιλάρετος», διὰ τῆς Προέδρου του κυρίας Εἰρήνης Ἀρχοντούλη, προσέφερε ἄνθη καὶ ἐγκάρδιες εὐχές.

* * *

■ **Ἦταν πράγματι,** μία πολυσήμαντος Ἐκδήλωσης στὴν προοπτικὴ τοῦ Ὀρθοδόξου Συλλογικοῦ Ἐθελοντισμοῦ· ἱκανοποίησε καὶ ἐνθουσίασε τοὺς πάντες· ἀφύπνισε τὴν αἴσθησι τοῦ χρέους μας γιὰ τὴν **Προστασία τῆς Μητρότητος καὶ τοῦ Ἀγεννήτου Παιδιοῦ**· ὑπέβαλε συγκεκριμένες **προτάσεις πρακτικῆς** πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή, γιὰ τὴν δραστηριοποίησι σὲ ἀτομικὸ καὶ συλλογικὸ ἐπίπεδο· συνέβαλε στὴν συνειδητοποίησι ὅτι τελικὰ ὀφείλομε νὰ εἴμεθα **Διάκονοι τοῦ Διακονοῦντος Θεοῦ.**

